

HARMINCKETTIK FEJEZET - HELYES MAGATARTÁS AZ IMÁDSÁGBAN

Több levélben kérdezték már, hogy milyen testhelyzetet kell felvennie annak, aki imádságban szól a világegyetem Fejedelméhez. Honnan vették a testvérek azt az elképzelést, hogy állva kell imádkozni Istenhez? Egyszer felkértek valakit, aki öt évig tanult Battle Creek-ben, hogy imádkozzon, mielőtt beszédet intéztem a néphez. Amikor megláttam, hogy állva akarja imára nyitni ajkát, felindult lelkem arra indított, hogy nyílt dorgálással megfeddjem. Nevén szólítottam, és ezt mondtam: „Ereszkegy térdre!” Ez a mindenkor helyes testtartás. {2SM 311.1}

„És ő eltávozik tőlök mintegy kőhajításnyira; és térdre esvén, imádkozék” (Lk 22:41). {2SM 311.2}

„Péter pedig mindenkit kiküldvén, térdre esve imádkozék; és a holt testhez fordulván, monda: Tábita, kelj fel! Az pedig felnyitó szemeit; és meglátván Pétert, felüle” (ApCsel 9:40). {2SM 311.3}

„Mégkövezek azért Istvánt, ki imádkozik és ezt mondja vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! Térdre esvén pedig, nagy fennszóval kiálta: Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt! És ezt mondván, elaluvék” (ApCsel 7:59-60) {2SM 311.4}

nekik e bűnt! És ezt mondván, elaluvék” (ApCsel 7:59-60) {2SM 312.1}

„És mikor ezeket mondotta, térdre esve imádkozék mindazokkal egybe” (ApCsel 20:36). {2SM 312.2}

„Mikor pedig eltöltöttük azokat a napokat, kimenőén, elutazónk; kikisérvén bennünket mindnyájan feleségestől, gyermekestől egészen a városon kívülre. És a tenger partján térdre esve imádkozánk” (ApCsel 21:5). {2SM 312.3}

„Az estvéli áldozatkor pedig felkeltem sanyargatásomból, megszagatván alsó- és felső ruhámat; és térdeimre esvén, kiterjesztém kezeimet az Úrhoz, az én Istenemhez. És mondek: Én Istenem, szegyenlem és átalom felemelni, én Istenem, az én orczámat tehozzád, mert a mi álnokságaink felülhaladtak fejünk fölött és a mi vétkeink mind az égig nevedtek! (Ezsd 9:5-6). {2SM 312.4}

„Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt!” (Zsolt 95:6). {2SM 312.5}

„Ez okáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt” (Ef 3:14). És ez az egész fejezet értékes tanulságot tartogat számunkra. {2SM 312.6}

Az Istenhez szóló imádsághoz a lebomlás a megfelelő testhelyzet. Az imádságnak ezt a kifejezését követelték a három héber babiloni fogolytól... Ez a tett azonban egyedül Istent megillető hódolatot fejez ki, mert Ő a világ Fejedelme és a világegyetem Ura. A három ifjú megtagadta a bálvány előtt való tisztességtevést, annak ellenére, hogy az tiszta aranyból készült. Ha mégis engedtek volna a felszólításnak, akkor tulajdonképpen a babiloni király előtt borultak volna le. Mivel megtagadták a király parancsát, büntetést róttak ki rájuk, és tüzes kemencébe vetették őket. Azonban Krisztus személyesen megjelent közöttük, együtt járt velük a tűzben, és így nem esett semmi bántódásuk. {2SM 312.7}

Mind a nyilvános, mind pedig a magánjellegű áhítaton kötelességünk meghajtani térdünket Isten előtt, amikor felküldjük hozzá kéréseinket. Ez a tettünk kifejezi Istentől való függőségünket. {2SM 312.8}

A templom felszentelésekor Salamon szembeállt az oltárral. A templomudvaron volt egy bronz állvány, melyre felállva Salamon égnek emelte kezeit, megáldotta a hatalmas izraeli közösséget, és az egész Izrael állva várt... {2SM 312.9}

„Salamon pedig egy széket csináltatott vala rézből, amelyet a tornácznak közepén helyeztetett el, melynek hossza öt sing, szélessége is öt sing, magassága pedig három sing vala. Felállta abba, és térdeire esvén az egész Izrael gyülekezete előtt, kezeit az ég felé kiterjeszté” (2 Krón 6:13). {2SM 313.1}

Az akkor felajánlott hosszú ima az alkalomnak megfelelő volt. Az Isten által ihletett imában egyszerre volt jelen a fennkölt kegyesség és a mélységes alázat. {2SM 313.2}

Növekvő hanyagság

Az alábbi igazoló ígéret a következő kérdéssel teszem közre: „Hol végezte tanulmányait H. testvér?” - Battle Creek-ben. Talán lehetséges, hogy annak a világosságnak a fényében, melyet Isten a tiszteletadással kapcsolatban a nép elé tárt, a prédikátorok, az intézmény vezetők és iskoláink tanárai szóval és tettel arra tanítsák a fiatalokat, hogy - a farizeusokhoz hasonlóan - állva imádkozzanak? Ne tekintsük ezt úgy, mint önelégültségük és saját szemükben való fontosságuk jelét? Váljanak talán természetessé ezek a tulajdonságok? {2SM 313.3}

„Némelyeknek pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondd: Két ember méné fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és a másik vámszedő. A farizeus megállván, ily módon imádkozék magában: Isten! hálaikat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is. Bőjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, amit szerzek" (Lk 18:9-12) Lássátok meg, hogy az öngigazult farizeus volt az, aki nem alázattal és tisztelettel járult Isten elé. Büszke önelégültséggel állva beszámolt az Úrnak jócselekedeteiről. „A farizeus megállván, ily módon imádkozék magában” (Lk 18:11), és imája nem jutott tovább önmagánál. {2SM 313.4}

„A vámszedő pedig távol állván, még szemeit sem akarja vala az égbe emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek! Mondom néktek, ez megigazulva méné alá az ő házához, inkább hogy nem amaz: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és aki megalázza magát, felmagasztaltatik” {Lk 18:13-14}. {2SM 313.5}

Abban reménykedünk, hogy testvéreink nem fognak kisebb tiszteletet gyakorolni az egyedül igaz és élő Istenhez való közeledésükkor, mint amennyit a pogányok mutatnak bálványisteneik iránt, máskülönben ők fognak minket megítélni a végső elbírálás napján. Mindazokhoz szólok, akik tanári állást töltenek be iskoláinkban. Férfiak és nők! Ne becstelenítsétek meg Istent tiszteletlenség és magabizás által! Ne álljatok fel farizeusi módon imát küldeni Istenhez! Ne bízzatok saját erőtokben! Ne támaszkodjatok magatokra, hanem térdelejték le gyakran Isten előtt, és imádjátok Őt! {2SM 314.1}

Térdet hajtva

Amikor Isten imáadására összegyűltök, ügyeljetek arra, hogy térdeteket meghajtsátok előtte. Hadd tanúsítsa ez a tett, hogy a teljes ember, a test és lélek egyaránt aláveti magát az igazság Lelkének. Ki kutatta már komolyan az Igét, hogy példákat és útmutatást találjon ezen a téren? Kiben, iskoláink mely tanárában bízhatunk meg Amerikában és külföldön? Évekig tartó tanulás után talán úgy téljenek vissza hazájukba a diákok, hogy az Istennek járó tiszteletről hamis elgondolásuk legyen, és ne érezzék kötelességüknek az ősz hajú, sokat tapasztalt emberek tiszteletét sem, akik pedig, mint Isten választott szolgálói, majdnem teljes életüket Isten művének szentelték? Azt tanácsolom az Amerikában vagy bárhol máshol iskolába járóknak, hogy ne vegyék át a tiszteletlenség lelkületét. Jussatok meggyőződésre afelől, hogy milyen jellegű oktatás képesít benneteket olyan jellegű alkalmasság megszerzésére nevelni másokat, mely segít nekik kiállni a föld lakóira hamarosan elközelgő próbát. Keressétek a leghűbb keresztények társaságát! Ne az elbizakodott tanárokat kedveljétek, hanem akik mély hívő életet élnek, és akik Isten dolgait illetően értelmes lelkülettel bírnak. {2SM 314.2}

Veszélyes időket élünk. A h. n. adventisták azt vallják, hogy Ők Isten parancsolattartó népe, de közben kezdik elveszíteni hívő lelkületüket. Az Isten iránt való tiszteletteljes lelkület arra tanítja az embert, hogy nem saját magába, hanem Közbenjárójába vetett hit által, szent és istenfélő módon közelítsen Alkotójához. így maradhat az ember Isten közelségében minden körülmények között. A kegyelem alanyának - az irgalom zsámolyánál esedező embernek - térdet kell hajtania Isten előtt. Amint naponta irgalmat nyer Istentől, mindenkor hála kell táplálnia szívében, melynek kifejezésre is kell jutnia a méltatlanul kapott ajándékokért mondott dicsérő és hálaadó szavakban. Angyalok őrizték útját egész életében, és sok fel nem ismert csapdából szabadították meg. Minden imájakor fel kell ismernie Isten érte tett szolgálatát, hiszen olyan szemek óvták és őrizték, melyek nem

alszanak és nem szunnyadnak el. {2SM 314.3}

Naponkénti szükségetekben és gyámoltalanságokban bízzatok magatokat Istenre! Legyetek alázatosak, éberek és imádságos lel- kületűek! Csorduljon ajkatokról hálaadás és dicséret az őszintén szeretett Isten iránt! {2SM 315.1}

Dicsérjék a magasságos Istent az igazak gyülekezetében! Akik érzik Istennel való kapcsolatuk szükségességét, álljanak az Úr mellé és tegyenek biznyságot Róla azáltal, hogy kifejezésre juttatják Isten szeretetét, irgalmát és jóságát. Szavaik legyenek őszinték, egyszerűek, komolyak és értelmesek; szívük égjen Isten szeretetétől; ajkuk pedig legyen megszentelt az Ő dicsőségére, és ne csak a gyülekezetben tegyen biznyságot Isten irgalmáról, hanem mindenütt máshol is. A föld lakóinak meg kell tudnia, hogy Ő az Isten, az egyedül igaz és élő Isten. {2SM 315.2}

Értelmes ismeretet kell szereznünk arról, hogyan jöjjünk tiszteletteljes, istenfélő, és a hívő szeretet lelkületével Istenhez. Az emberek egyre kisebb tiszteletet tanúsítanak Alkotójuk nagysága és fensége iránt. Isten azonban megszólít bennünket az utolsó napokban. Hallhatjuk hangját a viharban és a forgószélben. Hallunk az Isten által megengedett szerencsétlenségekről: földrengésekről, árvizekről, és a mindent elsöprő romboló elemekről. Hallunk a háborgó óceánban elsüllyedt hajókról. Isten megszólítja azokat a családokat, akik eddig visszautasították elismerését. Ezt időnként forgószélben és viharban teszi, időnként pedig szemtől szembe, mint Mózes esetében. Szeretetéről suttog a bízó lelkű gyermek, és a fehér hajú, aggkori éveiben járó apóka fülébe. A földi bölcsesség igazi bölcsességhez jut, ha a láthatatlanra tekint. {2SM 315.3}

Amikor hallhatóvá lesz az a halk és szelíd hang, mely a sziklákat helyükről kimozdító szélvihar nyomában jár, mindenki takarja el orcáját, mert Isten igen közel jár. Rejtsétek el magatokat Jézus Krisztusban, mert Ő a ti rejtékhelyetek. Saját, átszegett kezével rejti el a sziklahasadékot, amíg az alázatos kereső leborulva hallgatja, mit mond szolgájának az Úr (84b. Kézirat, 1897). {2SM 316.1}

Az imádságra nincs alkalmatlan hely

Nincs olyan idő és hely, amikor és ahol alkalmatlan lenne esedezni az Úrhoz... Az utca forgatagában éppúgy, mint kötelességünk végzése során, imát küldhetünk Istenhez. Kérhetünk tőle isteni vezetést, mint Nehémiás tette, amikor kérését Artaxerxes király elé tárta (Jézushoz vezető út, 99. oldal). {2SM 316.2}

Jártunkban is beszélhetünk Jézussal, aki azt ígéri, hogy jobb oldalunkon áll. Lélekben beszélgethetünk Istennel, és együtt járhatunk Krisztussal. Mindennapi munkánk végzése közben felsóhajtva kitarhatjuk szívünk emberi fül számára nem hallható kéréseit. Szavunk nem vész el és nem hal el a csöndességben. Semmi nem fojthatja el a lélek vágyát, mely az utca lármája és a gépek zaja fölé emelkedik. Isten az, akihez szólunk, és Ő meghallja imánkat (Gospel Workers, 258. oldal). {2SM 316.3}

Nem mindig szükséges térdre borulni az imádsághoz. Ápoljátok a Megváltóval való beszélgetés szokását, amikor egyedül vagytok, amikor úton jártok, és amikor mindennapi munkátokat végzitek (A nagy orvos lábnyomán, 510-511. oldal). {2SM 316.4}